

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 83 0 P 026587 21 Rev
Banjaluka: 30.9.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Gorjana Popadić, član vijeća, u pravnoj stvari tužioca F.B. iz Z., koga zastupa punomoćnik I.O., advokat iz K., protiv tuženog Grad Z., koga zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, radi naknade štete, vrijednost spora 700.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 026587 20 Gž 2 od 8.2.2021. godine, na sjednici održanoj 30.9.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 026587 15 P od 3.5.2018. godine, obavezan je tuženi da tužiocu na ime naknade za oduzeto zemljište označeno kao k.č. broj 1029, upisana u p.l. broj 1637 k.o. Z. Grad, po starom premjeru označena kao k.č. broj 2/190, upisana u zk. uložak broj 5394 k.o. Z., u površini od 151 m², isplati iznos od 16.610,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.6.2015. godine do isplate, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca preko dosuđenog do potraživanog iznosa.

Obavezan je tužilac da tuženom nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.103,34 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude, dok je preko dosuđenog do potraživanog iznosa zahtjev tuženog za naknadu troškova odbijen.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 026587 20 Gž 2 od 8.2.2021. godine, žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu i u dijelu o troškovima postupka.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji ili da se ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tuženi u odgovoru predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužioca za isplatu naknade na ime oduzetog zemljišta, porušenih objekata i izgubljene dobiti u iznosu od 888.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od utuženja do isplate.

Tokom postupka prvostepeni sud je utvrdio:

da je rješenjem NO Sreza T. broj ... od 10.12.1959. godine, poništeno rješenje Komisije za nacionalizaciju NO Opštine Z. broj ... od 15.10.1959. godine tako što je, između ostalog, nacionalizacijom prešao u društvenu svojinu poseban dio stambene zgrade u Z. u ulici ..., k.č. broj 2/190 iz zk.ul. broj 1861 k.o. Z. u površini pod zgradom od 515 m², koja se sastoji od jedne poslovne prostorije sa 6 odjeljenja i zasebnim glavnim ulazom, a da nije nacionalizovano i ostalo je u svojini K.J., ranije vlasnice, posebni dio stambene zgrade koji se sastoji od dva dvosobna stana na spratu;

da je rješenjem o nasljeđivanju Osnovnog suda u Zvorniku broj O-... od 16.4.1980. godine, raspravljena zaostavština iza K.J. i da je za nasljednika sa dijelom 1/1 na nekretninama upisanim u zk.ul. broj 1861 k.o. Z., proglašena M.P.;

da je 15.11.1983. godine zaključen kupoprodajni ugovor, ovjeren 27.11.1984. godine pod brojem Ov-..., između M.P., kao prodavca i F.B. i M.B., kao kupaca, čiji predmet prodaje su bile nekretnine označene kao k.č. broj 2/190 iz zk. ul. broj 1861 k.o. Z. (novi broj k. č. 1029 iz p.l. broj 558 k.o. Z.), u naravi porodična kuća sa kućištem i dvorištem u površini od oko 231 m² sa ulazom-haustorom veličine 2,30 x 10 m; da je svaki od kupaca kupio po ½ dijela nekretnina koje su bile predmet prodaje;

da je Opština Z. pokrenula parnicu protiv B.Bl., M.B. i F.B., radi utvrđenja ništavosti ugovora broj Ov-... od 27.11.1984. godine; da je presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj P-303/97 od 28.5.2001. godine usvojen tužbeni zahtjev i utvrđena ništavost ugovora, osim u dijelu dva dvosobna stana na spratu, a odbijen je protivtužbeni zahtjev tuženog F.B. kojim je tražio da se utvrdi da je, kao pravni sljednik ranijeg vlasnika K.J., vlasnik stambeno-poslovne zgrade koja se nalazi u Z. u ulici ..., izgrađene na k.č. broj 1029 iz p.l. broj 1637 k.o. Z.Grad, po starom operatu označena kao k.č. broj 2/190 iz zk. uložka broj 1861 k.o. Z., sem posebnog dijela zgrade koji se sastoji od jedne poslovne prostorije sa šest odjeljenja i koja se nalazi u prizemlju zgrade sa zasebnim glavnim ulazom, te da se protivtužilac F.B. na navedenim nekretninama u zk. ul. broj 1861 k.o. Z. uknjiži kao vlasnik zgrade, sa pravom trajnog korištenja zemljišta, uz zabilježbu da je posebni dio zgrade koji se sastoji od jedne poslovne prostorije sa šest odjeljenja društvena svojina;

da je prvostepena presuda potvrđena presudom Okružnog suda u Bijeljini broj Gž-17/2002 od 9.3.2005. godine, a da je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj Rev-588/05 od 24.10.2006. godine, revizija F.B. odbijena;

da je tužilac, u naravi, kupoprodajnim ugovorom kupio dva dvosobna stana na spratu, ulaz (haustor) koji vodi do stanova na spratu i pomoćni objekat -šupu (koje je pretvorio u poslovni prostor), stupio u posjed i u njemu se nalazio do napuštanja Z. 1992. godine zbog nastalih ratnih dešavanja;

da iz nalaza i mišljenja vještaka geodetske struke proizilazi da sporna k.č. broj 1029 predstavlja stambeno poslovni objekat snimljen avio-snimkom 1961. godine sa površinom od 146 m², na koji je naslonjen pomoćni objekat u površini od 56 m² sa haustorom od 21 m², što

ukupno predstavlja 231 m², kako je bilo i upisano u posjedovni list iz 1961. godine na K.J.; da je takvo stanje upisa bilo do 1984. godine kada je na osnovu ostavinskog rješenja broj O-... umjesto K.J. upisana M.P., koja je predmetne nekretnine prodala ugovorom broj Ov-... od 27.11.1984. godine, F.B. i M.B.; da je stavkom promjena broj 82/84 sporna nekretnina upisana u p.l. broj 1637 na F.B. sa 1/1 dijela (nakon što je njegov brat M. poklonio svoju ½ majci, a ona nakon toga tu polovinu tužiocu) i takvo stanje ostaje do 1990. godine kada se dio poslovnog prostora od 90 m² knjiži na RO A. Z., po osnovu zahtjeva pravobranilaštva iz 1989. godine;

da je prijavnim listom broj 110/90 izvršen upis F.B. sa dijelom 170/260 i DS RS A. Z. sa dijelom od 90/260;

da je po zahtjevu F.B. 1991. godine poništen upis sporne nekretnine na DS RS A. i izvršen novi upis, i to F.B. sa dijelom od 17/26 i DS RS A. Z. sa dijelom od 9/26, pa je F. B. pripala površina zemljišta od 151 m², što prema nalazu vještaka geodetske struke obuhvata haustor, šupu i ostali dio zgrade, ali ne i dva stana na spratu zgrade koji su se protezali cijelim objektom, dok je DS RS A. pripala površina od 80 m²;

da je sporna nekretnina od F.B. i O.D.P. A. Z. izuzeta rješenjem tuženog broj ... od 2.3.1999. godine i na osnovu rješenja SO Z. broj ... od 2.3.1999. godine, dodjeljena na trajno korištenje radi građenja MP 19.d.Z., i to nekretnina „k.č. broj 1029/1-2/190 zvano K. ekonomsko dvorište površine 231 m² upisana u novi p.l. k.o. Z. Grad i novi zk. ul. k.o. Z. na ime DS, korisnik Skupština opštine Z.“;

da je vještak građevinske struke D.I. utvrdio tržišnu vrijednost stambenog prostora u iznosu od 63.000,00 KM, haustora (poslovnog prostora-butika) u iznosu od 6.264,00 KM, podruma u iznosu od 10.512,00 KM, pomoćnog objekta u iznosu od 7.258,00 KM i građevinskog zemljišta u iznosu od 22.550,00 KM, što sve ukupno iznosi 109.584,00 KM; da je prema dopunskom nalazu vrijednost stambenog prostora 91.035,00 KM, haustora (poslovnog prostora-butika) 22.628,70 KM, podruma 10.512,00 KM, pomoćnog objekta 14.515,20 KM i građevinskog zemljišta 22.550,00 KM, što sve ukupno iznosi 161.240,90 KM;

da je vještak ekonomske struke, uzimajući u obzir površinu stana od 131,25 m² našao da zakupnina za 213 mjeseci iznosi 32.100,00 KM (ako je stan opremljen), odnosno 25.680,00 KM (ako nije opremljen), a ako se uzme u obzir da su u pitanju dva stana zakupnina je duplo veća; da zakupnina poslovnog prostora-haustora za isti period iznosi 37.106,90 KM;

da je tužilac tužbu kojom je pokrenuo ovaj postupak podnio prvostepenom sudu 29.6.2015. godine;

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP-u), primjenom odredbe člana 2., 5. stav 1., 14. stav 1., 23. stav 1. i 2., 54. stav 1., 60., 61. stav 1., 69. i 70. Zakona o eksproprijaciji („Službeni glasnik RS“, broj 112/06, 37/07, 66/08 i 106/210-u daljem tekstu: ZE-i), u vezi sa odredbom člana 155., 189. stav 3. i 376. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO-a), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Prvostepeni sud je odbio prigovor zastarjelosti potraživanja nalazeći da nema mjesta primjeni odredbe člana 376. ZOO-a jer se ne radi o zahtjevu za naknadu štete u smislu odredbe člana 155. ZOO-a, već o faktičkoj eksproprijaciji zemljišta gdje „zahtjev za isplatu novčane naknade ne zastarjeva“.

Kada je u pitanju naknada koja se odnosi na zemljište (tražena kao dio ukupne naknade u iznosu od 700.00,00 KM i za stanove, poslovni prostor, podrum i pomoćni prostor), prvostepeni sud cijeni da tužiocu pripada naknada za površinu od 151 m², koliko u naravi iznosi njegov posjednički dio od 17/26 sa kojim je upisan u p.l. broj 1637 k.o. Z. Grad. Visina naknade je utvrđena nalazom vještaka u vrijednosti od 110,00 KM/m², pa shodno tome tužiocu dosuđuje naknadu u iznosu od 16.610,00 KM.

Za preostalu razliku do 231 m² površine zemljišta (tj. za 80 m²), sud cijeni da tužilac nije aktivno legitimisan jer je to posjed O.D.P. A. Z. saglasno njegovom posjedničkom dijelu od 90/260.

U odnosu na dio zahtjeva kojim se traži naknada za porušene objekte i za izgublenu zaradu, sud usvaja prigovor nedostatka pasivne legitimacije.

Zaključak suda o osnovanosti prigovora pasivne legitimacije temelji se u utvrđenju da tužilac nije dokazao kada je objekat porušen, da li „u vrijeme donošenja rješenja od 2.3.1999. godine“ ili „prije toga“, niti je dokazao da je tuženi porušio ili naredio rušenje objekata.

Drugostepeni sud u cijelosti prihvata činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda, iz kog razloga odbija žalbu tužioca i potvrđuje prvostepenu presudu.

Drugostepeni sud pravilnim prihvata stav i razloge koje je prvostepeni sud dao u vezi sa prigovorom pasivne legitimacije.

Iako nalazi da tužilac jeste dokazao da je na zemljištu za koje mu je dosuđena naknada bila izgrađena stambeno-poslovna zgrada čiji je on bio suposjednik i faktički vanknjižni vlasnik dva stana na spratu, poslovnog prostora i pomoćnog objekta u dvorištu, cijeni da to „nisu odlučne činjenice koje dokazuju pasivnu legitimaciju tuženog“ jer tužilac nije dokazao da je tuženi srušio objekte, niti da u vezi sa tim postoji odgovornost tuženog. Pravilnim prihvata stav prvostepenog suda da je, kada je u pitanju samo zemljište, primjenljiv institut faktičke eksproprijacije.

Drugostepenim sud je neosnovanim ocijenio žalbeni navod da je „nerazumljivo insistirati da tužilac dokazuje činjenice koje je nemoguće dokazati“, koji žalbeni navod počiva na tvrdnji da je tužilac od aprila 1992. do kraja 1998. godine bio odsutan iz Z. Sud smatra da je tužilac u vezi sa dokazivanjem tih činjenica imao mogućnost da iskoristi pravo iz člana 134. stav 3. ZPP-u ali da to nije učinio.

Neosnovanim cijeni i žalbene navode da odgovornost tuženog za rušenje objekta proizilazi iz odredbe člana 35. stav 3. Zakona o prestanku primjene zakona o korištenju napuštene imovine („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 38/98, 12/99, 31/99, 38/99, 65/01,13/02, 39/03 i 96/03, 49/09 i 1/10), jer tužilac nije dokazao da se radilo o napuštenim nekretninama i da je vodio upravni postupak za njihovo vraćanje u posjed.

Po ocjeni drugostepenog suda ne stoje navodi žalbe da je tuženi odgovoran po odredbi člana 180. ZOO-a jer je ovaj član brisan Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o obligacionim odnosima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 3/96), a tužilac se na njega pozvao „tek u drugoj žalbi“.

Drugostepena odluka je pravilna i revizioni navodi je ne dovode u opravdanu sumnju.

Tužilac je dokazao da je posjednik i faktički vanknjižni vlasnik stambeno poslovne zgrade u Z. u ulici ..., izgrađene na k.č. broj 1029 iz p.l. broj 1637 k.o. Z.Grad, po starom operatu označena kao k.č. broj 2/190 iz zk. uložka broj 1861 k.o. Z., što se u naravi odnosilo na dva stana na spratu, te haustora koji je bio ulaz za sprat (pretvoreno nakon kupovine u poslovni prostor) i pomoćnog objekta u dvorištu, da je u stambeno poslovnom objektu živio i radio od 1984. godine do 1992. godine kada je napustio Z. zbog opštepoznatih ratnih dešavanja u Bosni i Hercegovini i da je taj objekat porušen, a zemljište ustupljeno trećem licu koje je na njemu izgradilo stambeno poslovnu zgradu.

Revizija smatra da se na sporni odnos trebaju primjeniti odredbe Zakona o izbjeglicama („Službeni glasnik RS“, broj 5/93), Zakona o korišćenju napuštene imovine („Službeni glasnik RS“, broj 3/96 i 21/96) i Zakona o prestanku primjene Zakona o korišćenju napuštene imovine („Službeni glasnik RS“, broj 38/98, 12/99, 31/99, 38/99, 65/01, 13/02, 39/03, 96/03, 49/09 i 10/10), odnosno Uredbe o smještaju izbjeglica i drugih lica na teritoriji Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj 27/93) i Uredbe sa zakonskom snagom o smještaju izbjeglica („Službeni glasnik RS“, broj 19/95).

Ovaj stav revidenta nije osnovan s obzirom da tokom postupka nije ukazivano niti dokazivano da je poslovno stambeni objekat tužioca proglašen napuštenom imovinom, odnosno da je dodjeljen i korišćen kao takva imovina.

Revident nije u pravu kada smatra da se radi o tzv. faktičkoj eksproprijaciji jer u ovoj pravnoj stvari o tome nije riječ.

Odnos faktičke eksproprijacije nastaje prilikom izgradnje puteva, infrastrukturnih ili drugih objekata od javnog interesa, iako ne postoji prethodno donesena odluka o eksproprijaciji nekretnine koja će biti obuhvaćena izvedenim radovima. Ovakvo postupanje dovodi do ugrožavanja i povrede subjektivnih građanskih prava vlasnika nepokretnosti, bilo da su u pitanju fizička ili pravna lica.

Kroz institut faktičke eksproprijacije štite se vlasnici nekretnine u odnosu na korisnika eksproprijacije, koji izvodi radove od javnog interesa na zemljištu koje nije i formalno prethodno ekspropisano.

Na zemljištu na kome je bio objekat tužioca nije izgrađen objekat ili infrastruktura od javnog interesa, već stambenoposlovni objekat u komercijalnu (privatnu) svrhu, i to od strane preduzeća kome je zemljište trajno dodjeljeno radi gradnje.

Nije sporno da je tuženi izuzeo zemljište na kom je bio sagrađen poslovno stambeni objekat tužioca rješenjem od 2.3.1999. godine, a potom ga dodijelio na trajno korišćenje radi gradnje trećem (MP 19. d. iz Z.) i to kao neizgrađeno gradsko građevinsko zemljište. Tužiocu je ovim rješenjem utvrđeno pravo na naknadu za zemljište prema odredbama Zakona o eksproprijaciji.

Odredbom člana 25. stav 1. Zakona o građevinskom zemljištu („Sl. list SRBiH“, broj 34/86, 1/90 i 29/90 i „Sl. glasnik RS“, broj 21/92 i 29/94), koji je bio u primjeni u vrijeme donošenja rješenja, propisano je: „Skupština opštine donosi rješenje o preuzimanju iz posjeda neizgrađenog gradskog građevinskog zemljišta radi privođenja trajnoj namjeni, odnosno radi uređenja za građenje“.

S obzirom da postoji rješenje o izuzimanju zemljišta isključena je mogućnost primjene instituta faktičke eksproprijacije neovisno od toga da li je to rješenje zakonito, jer se sud u parničnom postupku ne može upuštati u ocjenu zakonitosti rješenja upravnih organa koja su postala konačna i pravosnažna, već je vezan za njihovu sadržinu. Tužilac nije tvrdio niti dokazivao da je protiv tih rješenja ulagao pravne lijekove ili vodio upravni spor, iako je dokazao da mu nije data mogućnost da učestvuje u postupku izuzimanja zemljišta, odnosno da su ta rješenja ukinuta ili na drugi način stavljena van snage.

U vrijeme kada je došlo do rušenja stambeno poslovnog objekta (po tužbi između 1992. godine i 1997. godine, ali ne i tačno kada), na snazi su bili Zakon o prostornom uređenju („Službeni glasnik SRBiH“, broj 9/87, prečišćeni tekst, 23/88, 24/89, 10/90, 25/90 i 14/91) i Zakon o uređenju prostora („Službeni glasnik RS“, broj 19/96) koji je stupio na snagu 26.9.1996. godine saglasno članu 157. tog zakona, kada je prestao da važi zakon SRBiH.

Odredbom člana 203. stav 1. Zakona o prostornom uređenju SRBiH je bilo propisano da opštinski organ uprave nadležan za poslove građenja po službenoj dužnosti ili na zahtjev stranke, određuje rušenje građevine za koju se utvrdi da zbog fizičke dotrajalosti, elementarnih nepogoda i većih oštećenja ne može služiti svojoj namjeni ili predstavlja opasnost po život ili zdravlje ljudi, okolne objekte i saobraćaj.

Identičnu odredbu sadrži i član 117. stav 1. Zakona o uređenju prostora RS, osim što je u stavu 2. određeno da žalba nema suspenzivno dejstvo.

U obrazloženju rješenja o izuzimanju zemljišta navedeno je da je stambeno poslovni objekat tužioca „zbog dotrajalosti u toku ratnih dejstava uništen“ iako ni jedan izvedeni dokaz od strane tuženog tu činjenicu nije potvrdio (nema rješenja o rušenju, nema zapisnika komisije koja je vršila pregled eventualno oštećenih objekata).

Iz odredbe člana 172. ZOO-a proizilazi da, ako je šteta pričinjena nezakonitim radom (neprimjenjivanjem ili pogrešnom primjenom propisa) odgovara pravno lice za rad svog organa. Da bi ostvario naknadu štete od pravnog lica, pored opštih uslova za građanskopravnu odgovornost (nastala šteta i uzročna veza), oštećeni treba da dokaže da je štetu pričinio organ pravnog lica nezakonitim radom u vršenju svojih funkcija. Pod „nezakonitim radom“ u obavljanju službe ili djelatnosti podrazumijeva se onaj rad kod kojeg postoji značajno odstupanje od uobičajenog postupanja, pri čemu nije neophodno postojanje volje ili pristanka na nanošenje štete trećim licima.

Nezakonitost u radu može biti „aktivna“, kada se preduzima radnja koja je protivna zakonu ili „pasivna“, kada nadležni organ ne preduzme radnju koju je inače dužan preduzeti u okvirima svojih nadležnosti. To u konkretnom slučaju znači da tuženi može biti odgovoran ako je naredio rušenje objekta tužioca iako za to nisu postojali zakonom ispunjeni uslovi, ili ako nije preduzeo radnju nadzora koju je bio dužan preduzeti (nadležna inspekcija nije izašla na teren i obustavila rušenje jer nema rješenja nadležnog organa).

Međutim, neovisno od pravilnosti ocjene da li je, u konkretnom slučaju, tuženi pasivno legitimisan ili nije, odluka o tužbenom zahtjevu prvenstveno ovisi o tome da li je pravilno cijenjen istaknuti prigovor zastarjelosti potraživanja na što ovaj sud mora paziti po službenoj dužnosti (član 241. stav 1. ZPP-u) jer se radi o pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Tužilac jeste opredjelio tužbeni zahtjev tako što je kao osnov naveo isplatu naknade za oduzete nekretnine, ali s obzirom da se ne radi o faktičkoj eksproprijaciji (objašnjeno je zašto) kada se naknada ostvaruje prema pravilima Zakona o eksproprijaciji i zahtjev ne podliježe zastarjelosti i da sud nije vezan pravnim osnovom tužbe, stav je ovog suda da se tražena naknada može ostvarivati samo kao pravo na naknadu štete po pravilima ZOO-a. Time se i istaknuti prigovor zastarjelosti potraživanja ima cijeniti po ZOO-a.

Oštećeno lice ima pravo na naknadu štete od odgovornog lica ako njegovo potraživanje nije u međuvremenu zastarjelo, a ako jeste, s obzirom da sud na zastarjelost ne pazi po službenoj dužnosti (član 360. stav 3. ZOO-a), nužno je da tuženi istakne prigovor zastarjelosti potraživanja.

Tuženi je u podnescima od 6.9.2017. godine i od 30.3.2018. godine istakao prigovor zastarjelosti.

Rat i ratna događanja predstavljaju nesavladive prepreke u smislu odredbe člana 383. ZOO-a zbog kojih nastaje zastoj zastarjevanja iz kojih razloga se ima smatrati da je rok zastarjevanja potraživanja bio prekinut sve do 19.6.1996. godine.

Slijedi da je tužba od 29.6.2015. godine, kojom je pokrenut postupak za isplatu naknade, podnesena po proteku objektivnog roka od 5 godina iz člana 376. stav 2. ZOO-a, ako se taj rok računa od 19.6.1996. godine ili ako se računa od „1996/1997 godine“ kada je objekat po saznanju tužioca porušen, ili ako se računa od 1998. godine kada je tužilac prvi put poslije okončanja rata došao u Z. i vidio da je objekat porušen, ili ako se računa od 2.3.1999. godine kada je doneseno rješenje o izuzimanju zemljišta kao neizgrađenog gradskog građevinskog zemljišta.

Od momenta nastanka štete pa sve do podnošenja tužbe tužilac nije preduzimao radnju (drugačije nije ni tvrdio ni dokazivao) kojom bi prekinuo zastarjevanje u skladu sa odredbom člana 388. ZOO-a (podnošenjem zahtjeva CRPC, nadležnom opštinskom organu uprave i sl.).

Iz navedenih razloga primjenom odredbe člana 248. ZPP-u, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić